

δοξος ἦλθεν αἰφνιδίως εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ὁ ξένος οὗτος ἦτο πλούσιος καὶ ἐλεύθερος. Ἦσως ἐρωτευθῇ τὴν Ἰναρίμην.

— Θὰ τηλεγραφήσω τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἀναχωρεῖ διὰ Τήνον ἢ Σφακτηρία. Ὁ πλοίαρχος εἶναι κουμπάρος μου.

— Εἴσθε πολὺ εὐγενής, ἱατρέ, ἀλλὰ πῶς νὰ σᾶς δώσω τόσον βάρος εἰς σᾶς καὶ τὸν κύριον ἀδελφόν σας.

— Ἀπ' ἐναντίας, θὰ τὸν εὐχαριστήσετε. Ἀγαποῦμεν τοὺς ξένους ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες.

— Λοιπὸν ἀναχωρῶ αὐριον. Ἐπιθυμῶ ν' ἀναλάβω τὸ ταχύτερον, διότι ἔχω πολλὰ νὰ ἶδω καὶ νὰ κάμω.

Ἐπεταὶ συνέχεια

Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΙΟΥΔΙΘ

Τρόμος καὶ φρίκη! Ἀχνὸ λυχνάρι,
Τ' εἶναι τ' ἀκέφαλο κορμί;
Ποιὸς τὸ κεφάλι τοῦ ἔχει πάρει;
Ποιὸς τὴν ὑστερινὴ πνοή;

Πορφύρα κ' αἶμα ἐδῶ στὸ στρώμα
Σμιῖχανε πάλι ἀδερφικά,
Καὶ τῆς σκηνῆς τὸ μαῦρο χῶμα
Αἷματα κόκκινα ρουφᾷ.

Πάλι τὸ κόκκινο λουλουδι
Τοῦ κρίματος ἀνθίζει ἐδῶ.
Καὶ νιώθω σιγανὸ τραγοῦδι,
Ἕνα τραγοῦδι μυστικό.

Καὶ μιὰ κρυφὴ φωνὴ ποῦ λέει
Χίλια παράπονα πικρά,
Π' ἀναστενάζει καὶ ποῦ κλαίει
Καὶ μοῦ ταράζει τὴν καρδιά.

Αἶμα! ἐσύ θὰ μαρτυρήσης
Τ' εἶναι τ' ἀκέφαλο κορμί.
Τὸν πόνο σου θὰ τραγουδήσης
Στὸ διψασμένο μου τ' αὐτί.

— Τὸν ὑπερήφανο Ὀλοφέρνη
Βλέπεις ἀκέφαλον ἐδῶ.
Μύριους λαοὺς μαζί του σέρνει
Ποῦ τότε λένε στρατηγό.

Τὰ ἔθνη πέσανε μπροστά του,
Τόνε προσκύνησαν παντοῦ.
Τὰ χέρια κάθε δυνατοῦ
Ἀγγίσανε τὰ γόνατά του,

Μὰ ἦρθε καὶ στάθηκε ἐδῶ πέρα —
Ἀλί! κι' ἀλί! καὶ τρισαλί! —
Γυναῖκα ὠραία σὰν τὴν ἡμέρα
Καὶ δροσερὴ σὰν τὴν αὐγή.

Εἶχε χαμόγελο στὸ στόμα.
Τὰ μάτια της τὰ φλογερὰ
Σὰν κᾶτι μοῦταζαν ἀκόμα,
Ὅπου δὲ μοῦδειχνε ἡ θωριά.

Ἡ φλόγα μ' ἀναψε καὶ καίω.
Μαῦρη κατάρρα! συφορά!
Τὴ ζηλευτὴ ζωὴ δὲν κλαίω,
Μηδὲ τὰ νιάτα τὰ χρυσά.

Μόν' κλαίω τὸν κόσμον πῶς θ' ἀφήσω,
Μὲς στὸ σκοτάδι θὰ χαθῶ,
Δίχως τὴ λάδρα μου νὰ δοῦσω
Στῆς ἡδονῆς τὸν ὠκεανό.

Ἦρθε καὶ στάθηκε ἐδῶ πέρα.
Πῆρε στὸ χέρι τὸ σπαθί.
Εἶχε τῆς νίκης τὸν ἀγέρα —
Ἡ μαῦρη γῆ θὲ νὰ μὲ πιῇ.

Τ' ἄστρα ποῦ τώρα τρεμοσβύνουν
Ἀκοίμωτα στὸν οὐρανό,
Κρυφὴ συχώρεση τῆς δίνουν,
Δείχνουν τὸ δρόμο τὸν καλό.

Δῶρο καμαρωμένο φέρνει
Σ' ὅσους τὴ λαχταροῦν ἐκεῖ.
Εἶν' τὸ κεφάλι τοῦ Ὀλοφέρνη
Μέσα στὸ κόκκινο σακκί.

Γιὰ τὴν ἀγάπη της πεθαίνω.
Ἀς ζήσῃ εὐτυχισμένη αὐτὴ
Καὶ τ' ὄνομά της δοξασμένο —
Ἀχ! μ' ἔφαγεν ἡ μαῦρη γῆ!

Μάρτιος 1892

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΟΣ